

SỐ 731

PHẬT THUYẾT THẬP BÁT NÊ-LÊ KINH

*Hán dịch: Đời Hậu Hán, Tam tạng Pháp sư An Thế Cao,
người nước An Tức.*

Đức Phật dạy:

–Người đời thấy được phần ít của mặt trời, không thấy được phần nhiều. Sự biến chuyển của thiện ác cũng không giống nhau. Kẻ khinh khi cha mẹ, phạm tội với Thiên tử, sau khi chết đọa vào địa ngục Nê-lê. Trong địa ngục cũng có sáu cạm, có tám ngục Nê-lê lửa, có mười ngục Nê-lê lạnh. Có người vào ngục nửa bên dưới là Nê-lê lửa nửa cõi trên là Nê-lê lạnh. Có người trước làm ác, sau làm thiện thì không vào ngục Nê-lê. Những kẻ giết hại, trộm cướp, xâm phạm vợ người, cầu mong cho người chết để hy vọng chiếm được tài vật, bòn giặc trộm cướp, kẻ thích làm việc bất thiện, kẻ phẫn nộ nhục mạ người, đánh đập trói buộc người, thích tạo văn chương bày lỗi của người, luôn ganh tỵ nói lời giận dữ khiến người khác phát sinh sân giận, trái nghịch với các loài quỷ thần trong trời đất, những hạng người này sau khi chết đi, rơi vào địa ngục Nê-lê ác, về sau lại hối cải làm việc thiện thì không còn đọa vào trong ngục Nê-lê nữa. Nên biết đạo Phật có sự chuyển hóa, tuy có kẻ đọa vào ngục Nê-lê nhưng nếu sửa đổi ắt sẽ được lên cõi trời. Người vốn đã làm thiện sẽ đến được Niết-bàn. Cho nên nói rằng: Đạo Phật không thể không biết. Người trí kém không biết sửa đổi làm thiện, đọa vào địa ngục không vui, vào trong ngục rồi lại không làm thiện nên càng vào sâu trong ngục Nê-lê.

Những hạng người này cũng được làm người, tuy vừa tạo nghiệp ác, nhưng không thích sát sinh vì người mang bệnh tật, không thích ăn thịt vì càng tăng thêm tật bệnh, người ấy âm thầm tạo công đức sẽ tăng thêm tuổi thọ và dứt hết bệnh tật.

Địa ngục thứ nhất gọi là Quang tỵ cư, người ta còn gọi là sinh không chết. Người ở trong ngục này, vừa thấy nhau liền muốn đánh nhau. Ở trong ngục ấy không có binh khí mà tự phát sinh binh khí, sát hại nhau trải qua vô số năm mà vẫn không chết, nên người ta gọi là sinh không chết, nhờ ngọn gió thổi đến lại càng không chết qua vô số năm như vậy, lại dùng kiếm sắt nóng sát hại nhau, dùng chùy sắt đánh nhau, dùng tay đánh vật nhau, trải qua nhiều năm như vậy. Người ở trong ngục này thân hình rộng lớn, tuổi thọ của họ lấy số ba ngàn bảy trăm năm mươi năm ở nhân gian là một ngày ở trong địa ngục, ba mươi ngày là một tháng, mười hai tháng là một năm. Như vậy họ sống một vạn tuổi tức là một trăm ba mươi lăm ức năm của nhân gian.

Địa ngục thứ hai gọi là Cự-lô-thốt-lược. Nổi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần ở địa ngục Quang tỵ cư. Người ta gọi là dùng dây đánh nhau. Người ở trong ngục này bị vứt bỏ vào trong lửa lớn, khi trở ra thân liền đỏ lôm rồi khởi đánh nhau. Cứ ở trong lửa rồi trở ra đánh nhau như vậy trải qua vô số năm. Do cứ xoay vòng như vậy nên không thể chết, mà ngược lại sống lâu vô số tuổi. Lại có người đi vào trong lửa vô số năm. Những hạng người vào địa ngục này thân hình to lớn, tuổi thọ của họ, cứ lấy số bảy ngàn năm trăm năm ở thế gian làm một ngày ở địa ngục, ba mươi ngày làm một tháng, mười hai tháng làm một năm. Như vậy họ sống hai vạn tuổi, tức là hai trăm bảy mươi ngàn ức năm của thế gian.

Địa ngục thứ ba là Tang-cư-đô. Nổi khổ nơi địa ngục này gấp hai mươi lần khổ nơi địa ngục Cự-lô-thốt-lược, người ta còn gọi là địa ngục đánh giết. Người ở trong ngục này bị lửa thiêu đốt, không thể nói hết, nhìn hai bên đều thấy núi, ở giữa núi giống như có hiện tượng ưa thích, khi đi vào trong núi liền bị núi đè ép nhưng mà không chết, trải qua vô số năm như vậy. Lại bị vứt bỏ trong lửa, khi trở ra thân hình nóng đỏ qua vô số năm. Người ở trong ngục này thân thể to lớn. Tuổi thọ của họ, cứ lấy một vạn năm ngàn năm ở thế gian

làm một ngày ở địa ngục đó, ba mươi ngày làm một tháng, mười hai tháng làm một năm. Như vậy tuổi thọ của họ bốn vạn tuổi, tức là năm trăm bốn mươi ức năm của thế gian.

Thứ tư là ngục Lâu. Nổi khổ trong ngục này gấp hai mươi lần địa ngục Tang-cư-đô. Người ta còn gọi là địa ngục ưa thích. Trong ngục này có thành rất lớn, trong mỗi thành lớn lại có các thành nhỏ. Trong thành có rất nhiều hàng trời người. Người vào thành này bị thiêu đốt như sắt lại ở trong thành có lửa lớn không thể tả nổi. Toàn thân họ bị nấu nhừ, trải qua vô số năm không được dừng nghỉ. Cơ thể bị cháy bỏng nhưng vẫn sống đến vô số năm. Người ở trong ngục này thân hình to lớn. Tuổi thọ của họ, cứ lấy ba vạn năm ở thế gian làm một ngày ở địa ngục đó, ba mươi ngày làm một tháng, mười hai tháng làm một năm. Như vậy tuổi thọ của họ là tám vạn tuổi, tức là một ngàn tám trăm ức năm của thế gian.

Địa ngục thứ năm là Bằng tốt. Nổi thống khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần địa ngục Lâu, người ta còn gọi là địa ngục nấu nhừ. Người đọa trong ngục này như vào trong hầm lớn, hang sâu, có lửa đầy cả trong ấy, có người giữ ngục dùng gậy sắt đánh đập. Lại người vào ngục này toàn thân bị thiêu đốt, trải qua vô số năm mà vẫn không chết. Lại có người bị lửa bao bọc xung quanh thân, bị chết ở hầm này lại sinh vào hầm khác, cứ như thế đến vô số lần. Người đọa vào ngục này thân thể to lớn. Tuổi thọ của họ, cứ lấy sáu vạn năm của nhân gian làm một ngày, ba mươi ngày thành một tháng, mười hai tháng làm một năm. Như vậy, họ sống đến mười sáu vạn tuổi, tức là hai ngàn một trăm sáu mươi ức năm của nhân gian.

Địa ngục thứ sáu gọi là Tháo-ô-ti-thứ. Nổi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần địa ngục Bằng tốt. Người ta gọi là địa ngục nướng đốt. Trong địa ngục này có thành cao hai ngàn dặm, rộng bốn ngàn dặm có lửa đầy khắp trong thành. Người bị tội bỏ vào đó, lại dùng sắt phủ quanh trải qua vô số năm như vậy không thể nói được, không thể nằm được, lại bị thiêu đốt trải qua vô số năm. Người ở địa ngục này thân hình to lớn, tuổi thọ của họ, cứ lấy mười hai vạn năm của thế gian làm một ngày của địa ngục, ba mươi ngày thành một tháng, mười hai tháng làm một năm. Như vậy, họ sống đến ba mươi hai vạn tuổi, tức là bốn ngàn ba trăm hai mươi ức năm của thế gian.

Địa ngục thứ bảy gọi là Đô-ý-nan-thả. Nỗi thống khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần địa ngục Thảo-ô-ti-thứ. Người ta còn gọi là địa ngục thiêu nướng cùng với những côn trùng. Người đọa vào địa ngục này bị cây sắt lửa lớn đâm suốt dọc người họ trải qua vô số năm. Một khi cửa ngục mở, mọi người đều muốn ra nhưng cửa liền đóng, trở lại rơi vào lửa qua vô số năm. Lại có người thấy cửa mở, muốn đi ra và được ra khỏi đó, nhưng lại rơi vào bùn nhơ, trong bùn nhơ có trùng cắn rứt, không thể ra khỏi được, trải qua vô số năm. Người đọa trong địa ngục này thân hình to lớn. Tuổi thọ của họ, cứ lấy hai mươi bốn vạn năm của thế gian làm một ngày trong địa ngục, ba mươi ngày làm một tháng, mười hai tháng làm một năm. Như vậy, họ sống đến sáu mươi bốn vạn tuổi, tức là tám ngàn sáu trăm bốn mươi ức năm của thế gian.

Địa ngục thứ tám gọi là Bất-lư-bàn-hô. Nỗi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần địa ngục Đô-ý-nan-thả. Người ta còn gọi là địa ngục khổ lớn chín mùi. Ở trong ngục này đất toàn bằng lửa. Lính ngục đem tội nhân xâu lại rồi nướng cháy, hoặc nằm, hoặc đứng trên giường nhưng không đi được, không được thở, cứ thiêu nướng mãi như vậy mà vẫn sống vô số năm. Nỗi khổ trong ngục này gấp vạn lần nỗi khổ các ngục khác, những nỗi khổ ấy không tả hết được. Người đọa ngục này thân hình to lớn, tuổi thọ của họ, cứ lấy bốn mươi tám vạn năm của thế gian làm một ngày của địa ngục, ba mươi ngày làm một tháng, mười hai tháng làm một năm. Như vậy họ sống lâu đến một trăm hai mươi tám vạn tuổi, tức là mười bảy ngàn hai trăm tám mươi ức năm của thế gian.

Đức Phật dạy:

–Người vào địa ngục lửa, do nghiệp ác càng sâu dày thì lại càng kéo dài lâu, nghiệp ác càng mỏng thì càng mau được thay đổi. Người đọa địa ngục, ví như người phạm tù, bị đày đi xa, chết nơi hoang dã, gia cảnh đời đường. Hoặc rơi xuống nước, được sống trở lại nhưng không có đường thoát cho đến khi chết. Vào trong địa ngục tức chịu khổ sở, nỗi khổ không thể diễn tả bằng lời, trải qua thời gian rất lâu mới được thoát khỏi. Gọi là địa ngục lạnh là vì ở giữa cõi trời có ngọn núi cao hai ngàn dặm, sinh ra luồng gió che phủ ngọn núi Tước-lư sơn, núi tối tăm, mặt trời mặt trăng không chiếu

đến được. Núi lớn bị che khuất nên tối tăm, ngoài ra còn có rất nhiều vua Nhật, Nguyệt ở trong địa ngục lạnh ấy.

Địa ngục thứ chín gọi là Ô-cánh-đô. Nỗi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần địa ngục Bát-lư-bàn-hô. Người ta gọi là địa ngục phát sinh mạnh mẽ. Người rơi vào địa ngục này chịu rét buốt không thể tả hết, toàn thân rét cứng trải qua vô số năm, luôn luôn phát mạnh mẽ để chịu đựng. Ở trong lửa lại phát ra tiếng, làm cho tội nhân bị gãy làm đôi như chặt gãy cái cung tên, rồi đem nối lại từng phần, dùng đá lớn đánh ném, làm cho đau đớn không thể nói hết, nhưng vẫn không chết. Lại bắt tội nhân đem mài nghiền như nghiền sắt hoặc mài từ chân cho đến khắp toàn thân mới dừng. Cứ như vậy, trải qua vô số năm, những nỗi thống khổ không thể nói hết. Người đọa trong ngục này thân hình rất to lớn. Thọ mạng của họ lấy số hạt cải làm ví dụ, cứ một trăm hai mươi tám hộc hạt cải, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt số hạt cải kia hết nhưng thọ mạng vẫn chưa cùng tận. Như vậy, vẫn chưa được một phần của vạn lần như thế. Hạng người ở ngục này biết được Phật đạo, muốn ra khỏi khổ đau loài người, ban ngày tạo ác nghiệp, đêm không phạm tội, người ấy đọa vào địa ngục, cả ngày lẫn đêm chịu đau khổ vì làm ác. Hoặc có người ngày không tạo ác mà đêm không được vui thì không thể nói hết. Như vậy đạo Phật không thể không nghe biết.

Địa ngục thứ mười gọi là Nê-lư-đô. Nỗi khổ trong ngục này gấp hai mươi lần ngục Ô-cánh-đô. Người đọa địa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ ví như số hạt cải có trong hai trăm năm mươi sáu hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, hết số hạt cải ấy mà thọ mạng trong ngục vẫn chưa hết.

Địa ngục thứ mười một gọi là Ô-lược. Nỗi khổ trong ngục này gấp hai mươi lần ở ngục Nê-lư. Người đọa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ ví như số hạt cải có trong năm trăm mười hai hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt hết số hạt cải ấy mà thọ mạng trong ngục vẫn cùng tận.

Địa ngục thứ mười hai gọi là Ô-mãn. Nỗi khổ trong ngục này gấp hai mươi lần ở ngục Ô-lược. Người đọa trong ngục ấy thân hình to lớn. Thọ mạng của họ ví như số hạt cải có trong một ngàn không trăm hai mươi bốn hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt

hết số hạt cải ấy mà thọ mạng vẫn chưa cùng tận.

Địa ngục thứ mười ba gọi là Ô-tịch. Nỗi khổ trong ngục này gấp hai mươi lần ngục Ô-mãn. Người đọa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ ví như số hạt cải có trong hai ngàn không trăm bốn mươi tám hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt đến hết số hạt cải ấy mà thọ mạng vẫn chưa cùng tận.

Địa ngục thứ mười bốn gọi là Ô-hô. Nỗi khổ trong ngục này gấp hai mươi lần ngục Ô-tịch. Người đọa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ, ví như số hạt cải có trong bốn ngàn không trăm chín mươi sáu hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt hết số hạt cải ấy mà thọ mạng vẫn chưa cùng tận.

Địa ngục thứ mười lăm gọi là Tu-kiện-cự. Nỗi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần ở ngục Ô-hô. Người đọa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ, ví như số hạt cải có trong tám ngàn một trăm chín mươi hai hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt đến hết số hạt cải ấy mà thọ mạng vẫn chưa cùng tận.

Địa ngục thứ mười sáu gọi là Mạc-đầu-càn-trực-hô. Nỗi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần ở địa ngục ở địa ngục Tu-kiện-cự. Người đọa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ, ví như số hạt cải có trong một vạn sáu ngàn ba trăm tám mươi bốn hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt hết số hạt cải ấy mà thọ mạng vẫn chưa cùng tận.

Địa ngục thứ mười bảy gọi là Khu-bộ-đồ. Nỗi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần ở địa ngục Mạc-đầu-càn-trực-hô. Người đọa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ, ví như số hạt cải có trong ba vạn hai ngàn bảy trăm sáu mươi tám hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt hết số hạt cải ấy mà thọ mạng vẫn chưa cùng tận.

Địa ngục thứ mười tám gọi là Trầm-mạc. Nỗi khổ trong địa ngục này gấp hai mươi lần ở địa ngục Khu-bộ-đồ. Người đọa ngục này thân hình to lớn. Thọ mạng của họ, ví như số hạt cải có trong sáu vạn năm ngàn năm trăm ba mươi sáu hộc, cứ một trăm năm gieo trồng một hạt, lần lượt hết số hạt cải ấy mà thọ mạng vẫn chưa cùng tận. Trong ngục lạnh rét càng khổ sở, không thể dùng ngôn từ để diễn tả. Ở ngục này, sự thống khổ không cùng cực.

Đức Phật dạy:

–Mười tám địa ngục này nếu người phạm tội dù làm việc thiện hay ác nặng hay nhẹ cũng đọa vào địa ngục.

Đức Phật dạy:

–Mười tám địa ngục này, kể từ loài rồng phụng cho đến vi trùng nhỏ bé, nếu đã vào mười tám ngục rồi, thì kẻ nào làm việc thiện nhiều, làm việc ác ít mới mau chóng thoát khỏi địa ngục, kẻ nào làm việc ác nhiều, làm việc thiện ít thì rất lâu xa mới ra khỏi địa ngục được.

Đức Phật dạy:

–Mười tám địa ngục là nơi tối tăm, tất sẽ được chúng quỷ trông coi. Khi Đức Phật đản sinh, trên từ cõi trời ba mươi hai dưới xuống đến địa ngục thứ mười tám đều có ánh sáng rực rỡ. Khi Đức Phật mới thành đạo cũng có một luồng sáng rực rỡ. Khi Đức Phật tu tập phạm hạnh buổi sớm, khi Đức Phật hành đạo, giáo hóa chúng sinh, cho đến khi Đức Phật nhập Niết-bàn cũng đều có ánh sáng rực rỡ từ cõi trời ba mươi hai cho đến tận địa ngục thứ mười tám. Vì vậy nên biết Phật đạo không thể không biết. Người làm nhiều việc thiện được sinh cõi trời, làm nhiều điều ác đọa vào địa ngục, hoặc làm súc sinh, vì vậy nên biết đạo Phật bất tử. Hạng tiểu nhân ắt sống lâu, chỉ một vài lần nghe đến đạo Phật, mà không chịu học hỏi, không gần gũi bạn lành, không chịu nghe việc tốt để xa lìa các khổ não, kẻ ấy lại chê cười đạo Phật, sẽ bị đọa sâu trong địa ngục, dù là Phật chẳng thể cứu được họ. Người làm ác thường ưa thích chửi mắng ác khẩu, đến lúc già cũng không dừng thì bị trời thần ghét bỏ, khiến làm cầm thú súc sinh ăn máu thịt lẫn nhau, con cháu sử dụng quanh năm trong nhà.

Đức Phật dạy:

–Người không làm việc thiện, khi bỏ thân người, làm súc sinh bị đem dâng cúng cho quỷ thần, nhưng làm sao quỷ thần ăn được.

Đức Phật dạy:

–Người làm việc thiện sẽ được sinh lên cõi trời, sau lại được sinh làm người.

